

ската и въ Софийската гимназии, а отсетне става чиновникъ, като му се възлага грижата да подпомогне и поучи българскитѣ земледѣлци, какъ подобре да обработватъ земята; той отворилъ занаятчийски училища по желѣзарство, по дърводѣлство, по грънчарство и други.

Отъ 1882 до 1893 г. М. Георгиевъ хемъ службата си изпълнявалъ, хемъ писалъ духовити разкази, които печаталъ въ списанията.

Отъ 1894 до 1899 г. М. Георгиевъ служи въ Виена и Бѣлградъ, като български консулъ и представителъ на българското правителство.

Отъ 1899 год. той си далъ оставката и се предалъ само на книжовна работа. Едно отъ последнитѣ му съчинения е разказътъ „Тахиръ Беговица“, който по-сетне бѣ преработенъ и пригоденъ за музика и пѣяне. Споредъ това преработено същото съчинение се изнесе въ Народния театъръ първата българска опера.

Следъ болести и голѣми несгоди въ живота Михалаки Георгиевъ почина на 14 февруари 1916 година, презъ време на общата европейска война. Неговитѣ хубави разкази сж събрани и издадени въ две книги, които се четатъ съ голѣма наслада. По-долу ние печатаме за нашитѣ четци смѣшния разказъ „Шаренъ свѣтъ“.

